

LIBRIS

We know
books

SHERRYL WOODS

O felie de rai

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

1

Mirosul de pâine prăjită arsă îi atrase atenția Danei Sue chiar înainte să se declanșeze detectorul de fum. După ce scoase repede pâinea carbonizată din prăjitorul de pâine și o aruncă în chiuvetă, luă un prosop și îl flutură în dreptul alarmei care piuia, în încercarea de a dispersa fumul. În cele din urmă, obiectul acela mult prea sensibil amuți.

– Mamă, ce naiba se întâmplă aici? întrebă Annie, stând în pragul bucătăriei și strâmbând din nas când simți mirosul de pâine arsă.

Era îmbrăcată pentru școală într-o pereche de blugi care atârnavă pe corpul ei prea slab și într-un tricou cu decolteu rotund, care lăsa să i se vadă pielea palidă de pe claviculele proeminente.

Abținându-se să nu comenteze cât de mult slăbise Annie, Dana Sue își privi mâhnită fiica adolescentă.

– Tu ce crezi?

– Iar ai ars pâinea prăjită, spuse Annie, cu un zâmbet până la urechi, care îi mai rotunjea puțin chipul uscățiv. Mare bucătar mai ești și tu! Dacă aș scoate un singur cuvânt despre asta, nimeni nu ar mai veni vreodată la Sullivan să mănânce.

– De aceea nu servim micul-dejun, iar tu trebuie să juri să păstrezi secretul, asta dacă nu vrei să fii pedepsită și să rămâi fără telefon și fără acces la e-mailul tău până la 30 de ani, îi spuse Dana Sue, mai în glumă, mai în serios.

Sullivan se bucurase de un succes imens chiar din momentul în care restaurantul se deschisese. I se dusese vestea din om în om în întreaga regiune. Chiar și cel mai important critic de restaurante și mâncare din Charleston scrisese despre el în termeni elogioși, în special datorită mâncărilor sudiste inovatoare. Dana Sue nu avea nevoie ca puștoaica ei obraznică să distrugă totul trâncănind despre dezastrele culinare de acasă.

LIBRIS | We know

–Apropo, de ce făceai pâine prăjită? Tu nu mănânci așa ceva, spuse Annie, umplând un pahar cu apă și luând o înghițitură mică înaintea de a arunca restul în chiuvetă.

–Îți pregăteam micul-dejun, spuse Dana Sue, scoțând din cuptor o farfurie cu o omletă pufoasă, pe care o menținuse caldă.

Pusese în ea brânză cu un conținut scăzut de grăsimi și ardei grași roșii și verzi tocați mărunț, așa cum îi plăcuse mereu lui Annie. Omleta era perfectă, o imagine demnă de coperta oricărei reviste gourmet.

Annie se uită la mâncare cu o expresie de repulsie, de parcă tocmai ar fi fost martoră la un accident soldat cu victime.

–Nu prea cred.

–Stai jos, îi porunci Dana Sue, pierzându-și răbdarea când îi văzu reacția devenită mult prea familiară. Trebuie să mănânci. Micul-dejun este cea mai importantă masă, mai ales într-o zi de școală. Gândește-te că proteinele sunt cele care stimulează activitatea creierului. În plus, abia am reușit să mă dau jos din pat ca să ți-l pregătesc, așa că o să mănânci.

Annie, frumoasa ei adolescentă de 16 ani, îi aruncă una dintre acele priviri „Mamă! Nu începe iar“, dar cel puțin se așează la masă. Dana Sue luă loc în fața ei, ținându-și cana de cafea tare în mâini de parcă ar fi fost aur lichid. După o noapte lungă la restaurant, avea nevoie de toată doza de cofeină posibilă încă de la prima oră a dimineții pentru a putea face față vitezei cu care Annie găsea tot felul de tertipuri ca să se eschiveze.

–Cum a fost prima ta zi de școală? întrebă Dana Sue.

Annie ridică din umeri.

–Ai cursuri cu Ty anul acesta?

Din câte știa Dana Sue, Annie făcuse o pasiune pentru Tyler Townsend, a cărui mamă era una dintre cele mai bune prietene ale ei și, recent, partener de afaceri la Salonul din Colț, noul club de fitness din Serenity dedicat exclusiv femeilor.

–Mamă, este în ultimul an. Eu sunt boboc, explică Annie mimând răbdarea. Nu avem aceleași cursuri.

–Păcat, spuse Dana Sue, fără nici o urmă de ironie.

Ty avusese și el o serie de probleme când tatăl său o părăsise pe Maddie, dar fusese întotdeauna confidentul lui Annie, așa cum doar un frate mai mare sau cel mai bun prieten ar putea fi. Nu că Annie ar fi apreciat această latură a lui. Voia ca Ty să o remarce ca pe o fată, ca pe cineva cu care ar fi interesat să iasă la întâlniri. Însă, până acum, Ty rămăsese rece la farmecele ei.

Dana Sue studie expresia îmbufnată a lui Annie și mai făcu o încercare, hotărâtă să găsească o modalitate de a se conecta cu copilul ei, având senzația că-i scapă prea ușor printre degete.

LIBRIS

We know
books

– Îți plac profesorii?

– Ei vorbesc. Eu ascult. Ce să-mi placă?

Dana Sue își înăbuși un oftat. În urmă cu câțiva ani, Annie fusese o vorbăreată. Nu omitea nici cel mai mic detaliu din ceea ce i se întâmplase peste zi pe care să nu fi vrut să-l împărtășească cu mama și cu tatăl ei. Desigur, de când Ronnie o înșelase pe Dana Sue și ea îl dăduse afară în urmă cu doi ani, totul se schimbase. Relația lui Annie cu tatăl ei, pe care îl diviniza, fusese distrusă definitiv, la fel și inima Danei Sue. După divorț, o lungă perioadă se lăsase tăcerea în casa Sullivan, amândouă evitând să vorbească despre singurul lucru cu adevărat important.

– Mamă, trebuie să plec, altfel o să întârzii.

Doar o singură privire aruncată spre ceas o făcu pe Annie să sară de pe scaun cu nerăbdare. Dana Sue se uită la farfuria de mâncare rămasă neatinsă.

– Nu ai luat nici măcar o înghițitură din asta.

– Îmi pare rău. Arată fantastic, dar nu mi-e foame. Ne vedem diseară.

O sărută în fugă pe obraz și o zbughi pe ușă, lăsând în urma ei nu doar omleta care își pierduse din prospețime, ci și o dără de parfum pe care Dana Sue îl recunoscuse ca fiind parfumul scump pe care și-l cumpărase Crăciunul trecut și cu care se dădea doar la ocazii foarte speciale. Din moment ce asemenea ocazii fuseseră puține și foarte rare de la divorț încoace, nu mai conta că fiica ei îl irosea pentru băieții de la liceu.

Abia după ce rămase din nou singură și cafeaua i se răcise, Dana Sue observă punga de hârtie maro cu prânzul lui Annie rămasă pe blat. Ar fi putut să o considere drept o scăpare din partea fetei, dar știa foarte bine că nu era așa. Annie îl lăsase intenționat, la fel cum ignorase micul-dejun pe care i-l pregătise mama ei.

Imaginea cu Annie leșinând în timpul petrecerii de la nunta lui Maddie de anul trecut de Ziua Recunoștinței îi reveni în minte și, odată cu ea, un nou val de panică.

– O, scumpo, murmură Dana Sue. Nu din nou.

– Mă gândesc că pentru desertul din seara asta să fac o budincă tradițională de pâine poate cu niște mere Granny Smith pentru un gust puțin acrișor și mai multă aromă, spuse Erik Whitney înainte ca Dana Sue să apuce să-și lege șorțul. Ce părere ai?

Chiar dacă simțea cum îi plouă în gură, creierul ei calcula carbohidrații. Mult peste doza zilnică, concluzionă ea și oftă. Clienții ei își puteau permite un mic răsfăt, dar ea ar fi bine să se ferească de desert ca de ciumă.

Erik o privi îngrijorat.

LIBRIS

We know
books

– Prea mult zahăr?

– Pentru mine, da. Pentru restul lumii, este perfect.

– Aș putea să fac o tartă cu fructe proaspete și să folosesc un înlocuitor de zahăr, sugeră el.

Dana Sue clătină din cap. Construisese reputația restaurantului Sullivan bazându-se pe o nouă abordare a mâncărilor specifice din sud. De cele mai multe ori, meniurile ei erau mai sănătoase decât cele tradiționale, care erau adesea înecate în unt, dar, când venea vorba despre deserturi, știa că clientela ei prefera stilul decadent. Îl angajase pe Erik direct de la Institutul Culinar din Atlanta, pentru că specialistul care se ocupa cu repartizarea cursanților îl catalogase drept cel mai bun candidat pentru postul de patiser pe care îl văzuseră în ultimii ani.

Erik avea deja 30 de ani, fiind mult mai mare decât majoritatea colegilor lui. Dornic să experimenteze și să demonstreze ce poate, Erik nu îi dezamăgise nici pe ea, nici pe clienți. Era un câștig atât de mare față de ultimul ei ajutor de bucătar, un bărbat temperamental cu care era dificil de lucrat, încât Dana Sue considera că fiecare zi în care Erik putea să fie și ajutor de bucătar, și patiser era ca o binecuvântare pentru ea. În scurt timp devenise mai mult decât un angajat. Îi devenise prieten.

În plus, în Carolina de Sud exista deja o cerere mare pentru torturile de nuntă făcute de Erik. Ridicase tortul tradițional la o formă de artă care rivaliza cu tot ce se vedea la nunțile de lux ale celebrităților. Dana Sue știa că ar fi norocoasă să-l mai țină încă un an, maximum doi, înainte ca vreun restaurant din marile orașe sau o companie de catering să-l ademenească, dar, pentru moment, părea mulțumit în Serenity, fericit că-i dădea mână liberă.

– Am făcut o mulțime de tarte cu fructe în timpul verii, spuse ea. Budinca de pâine sună grozav pentru seara asta. Gătește pentru clienți, nu pentru mine.

Când fusese ultima oară când își permisese chiar și o singură linguriță din vreunul dintre deserturile gustoase ale lui Erik? Nu de când doctorul Marshall îi ținuse o nouă prelegere dură despre cele 15 kilograme pe care le luase în ultimii doi ani și pe care o sfătuisese să le dea jos și o avertizase – din nou – că se expune riscului de a se îmbolnăvi de diabet, boala care îi fusese fatală mamei sale. Ar fi trebuit să fie un avertisment suficient de serios pentru Dana Sue fără să mai fie nevoie ca doctorul să i-l amintească în mod constant.

Își închipuise că faptul că va lucra cot la cot cu cele mai bune prietene ale ei pentru a deschide Salonul din Colț o va ține atât de ocupată încât nu-i va mai sta gândul la mâncare. Se convinsese singură că acel ambient spectaculos pe care îl creaseră ar putea reprezenta imboldul necesar

de a se apuca de sport. Însă, până acum, mai pusese pe ea încă cinci kilograme, doar gustând toate băuturile naturale și brișele cu conținut scăzut de grăsimi pe care le introduseseră în meniul spa-ului. Aveau și un smoothie de piersici și pere pentru care merita chiar să mori.

Creșterea în greutate putea fi considerată un risc profesional în cazul unui bucătar, dar Dana Sue dădu o parte din vină pe destrămarea căsniciei sale din urmă cu doi ani. Când îl dăduse afară din casă pe Ronnie Sullivan pentru că o înșelase, își găsisse refugiul în mâncare – nu ca fiica ei, care preferase să o evite.

– Nu ești singura persoană din Serenity care are probleme din cauza zahărului, îi aminti Erik. Pot să mă adaptez.

– Și eu la fel. Nu e ca și cum aș muri de foame, scumpule. Meniul din această seară va avea o mulțime de legume și trei feluri principale sănătoase. Acum, du-te și fă-ți magia. Clienții noștri așteaptă ceva magic de la tine de fiecare dată când ne trec pragul.

– Bine, zise el în cele din urmă, apoi o privi cercetător. Vrei să-mi spui ce altceva îți mai trece prin minte?

Îl privi încruntată.

– Ce te face să crezi că îmi mai trece și altceva prin minte?

– Experiența, replică el tranșant. Și, dacă nu vrei să vorbești cu mine, atunci sun-o pe Maddie sau pe Helen și scapă de povara care-ți stă pe suflet. Dacă o să continui să fiu cu mintea în altă parte în timp ce pregătim cina, cum s-a întâmplat la prânz, va trebui să te țin pe tușă toată seara.

– Poftim? spuse ea crispată, deloc încântată de comentariul lui acid.

– Scumpo, șase comenzi au fost returnate pentru că ai uitat să pui tot ce scria în comandă pe farfurie. Una este să uiți să pui cartofii prăjiți. Cu totul altceva este să uiți carnea.

Dana Sue oftă.

– Doamne, speram că nu ai observat asta.

Erik îi făcu cu ochiul.

– Observ aproape tot ce se întâmplă aici. De asta pot să-ți țin oricând locul. Acum, du-te și dă telefonul acela, bine?

Dana Sue își înăbuși un oftat în timp ce Erik plecă să-și ia ingredientele din magazia bine aprovizionată, iar gândurile îi fugiseră iar la fiica ei. Îi era din ce în ce mai greu să pretindă că nu vede că Annie era tot mai slabă pe zi ce trecea. Ea susținea că nu era mai slabă decât modelele pe care le vedea în reviste și la televizor și că era perfect sănătoasă, dar Dana Sue era de altă părere. Hainele îi fluturau pe trupul numai piele și os, făcând ca toate eforturile lui Annie de a ascunde cât de slabă era în realitate să fie în zadar. Dana Sue era convinsă că se înfometa ca să nu devină ca mama ei – supraponderală și singură.

În ciuda ritmului frenetic impus de aglomerația de la prânz, care de obicei o dinamiza și o menținea concentrată, de data asta Dana Sue nu reușise să-și șteargă de pe retină imaginea acelei pungi maro abandonate. De obicei, Annie se prefăcea că mănâncă ceva doar să scape de reproșurile mamei ei. Acum Dana Sue se întreba dacă punga aceea de hârtie uitată, cu sandwichul cu curcan, pâine integrală, bețișoare de țelină și morcov și o banană, nu era de fapt un strigăt de ajutor.

Liniștită la gândul că Erik putea supraveghea singur pregătirile pentru cină în bucătăria dotată cu echipamente din oțel inoxidabil, de ultimă generație, Dana Sue se strecură în biroul ei mic și înghesuit, urmându-i sfatul și sunând-o pe Maddie la sala de sport. Ori de câte ori simtea că totul în jurul ei stă să se prăbușească, apela la cele mai bune două prietene ale ei – Maddie Maddox, cea care conducea Salonul din Colt, și avocata Helen Decatur – pentru un sfat venit din suflet sau un umăr pe care să plângă. De-a lungul anilor, ele deveniseră experte în a i le oferi pe amândouă. Nimeni din Serenity nu se lua de una dintre Suavele Magnolii fără a avea de-a face și cu celelalte două.

Se sprijiniseră reciproc, de la poveștile de dragoste din timpul școlii, la căsătorii eșuate și până la temerile legate de problemele de sănătate. Împărtășiseră bucurii și neazuri. Recent deveniseră partenere de afaceri, ceea ce le apropiase mai mult ca niciodată, iar abilitățile lor atât de diferite se completaseră într-un mod armonios.

–Cum stau lucrurile în lumea fitnessului? întrebă Dana Sue, adăugând forțat o notă de veselie în vocea ei.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Maddie imediat.

Dana Sue se înfurie că fusese citită atât de ușor pentru a doua oară în acea după-amiază. Era clar că nu se pricepea chiar atât de bine să-și ascundă emoțiile pe cât și-ar fi dorit.

–De ce presupui automat că ceva nu este în regulă?

–Pentru că mai e mai puțin de o oră până când începe agitația obișnuită de dinaintea cinei, spuse Maddie. De obicei, ești prinsă până peste cap cu pregătirile. În mod normal, nu suni doar de dragul conversației, până după ora 21.00, când se mai liniștesc lucrurile.

–Sunt mult prea previzibilă, mormăi Dana Sue, promițându-și să se schimbe.

Pe vremuri, ea fusese cea mai nebunatică și cea mai îndrăzneată dintre toate Suavele Magnolii. Dar, după divorț, știind că are o fiică de crescut, pe care trebuia s-o trimită și la facultate – fostul ei soț îi plătea pensia alimentară stabilită de instanță, dar nimic în plus –, devenise precaută.

LIBRIS | We know

–Deci, ce este? Ce s-a întâmplat? repetă Maddie. S-a plâns cineva de quiche-ul pe care l-ai servit la prânz? Salata verde luată de la producător nu a fost suficient de proaspătă?

–Foarte amuzant, spuse Dana Sue, nefiind deloc încântată de comentariul lui Maddie referitor la faptul că era o perfecționistă. De fapt, e vorba despre Annie. Sunt absolut convinsă că iar are probleme, Maddie. Știu că tu și Helen ați fost mereu îngrijorate de obiceiurile ei alimentare și de faptul că a slăbit mult. Leșinul de la nunta ta ne-a speriat pe toți, dar asta s-a întâmplat acum aproape un an și s-a simțit mai bine de atunci. M-am asigurat că e pe drumul cel bun. Copleșită brusc de un val de neputință inexplicabilă, Dana Sue adăugă: Acum, pur și simplu, nu mai sunt atât de sigură. Cred că m-am amăgit singură.

–Spune-mi ce s-a întâmplat, îi porunci Maddie.

Dana Sue îi relatează incidentul de dimineață.

–Oare fac prea mult caz că nu s-a atins de micul-dejun pe care i l-am pregătit și că și-a lăsat acasă prânzul? întrebă ea cu speranță.

–Dacă doar despre asta ar fi vorba, aș spune că da, răspunse Maddie. Dar, draga mea, știi că există și alte semne care indică faptul că Annie are o tulburare de alimentație. Le-am văzut cu toții. Când a leșinat la nunta mea, a fost un avertisment. Dacă este anorexică, așa ceva nu dispare în mod miraculos. Probabil că a devenit doar mai pricepută să se ferească de tine. Are nevoie de consiliere.

Dana Sue încă se agăța de speranța că interpretase greșit semnalele.

–Poate că este vorba doar despre stresul reînceperii școlii sau poate că mănâncă la cantina liceului, sugeră ea.

Se întrebă dacă fiul lui Maddie nu observase ceva.

–Poți vorbi cu Ty? Poate că știe ceva. Știu că nu au cursuri comune. Annie mi-a spus deja asta astăzi, dar poate că au aceeași pauză de prânz.

–O să-l întreb, îi promise Maddie. Dar nu prea cred că băieții de vârsta lui sunt prea atenți la ceea ce mănâncă fetele. Sunt mult prea ocupați să înfulece tot ce este în fața lor.

–Încearcă, o imploră Dana Sue. Este clar că nu reușesc să aflu nimic din discuțiile cu ea. Imediat trece în defensivă.

–O să fac tot ce pot, îi făgădui Maddie. Îl voi întreba și pe Cal. Nici nu-ți poți imagina câte bârfe aude soțul meu în vestiar. Cine și-ar imagina că un antrenor de baseball ar ști atât de multe? Poate că el este cea mai bună sursă din interiorul școlii, dacă vrei să fii la curent cu ce fac copiii. Uneori cred că știe când elevii au probleme chiar înaintea părinților. Dovadă că așa s-a întâmplat în cazul lui Ty.

–Îmi amintesc, spuse Dana Sue, rememorând episodul în urma căruia îngrijorarea lor pentru Ty îi adusesse împreună pe Maddie și Cal.

LIBRIS

We know
BOOKS

Mulțumesc că te interesezi de asta, Maddie. Să-mi spui și mie ce-ai aflat, bine?

– Desigur. O să te sun mai târziu în seara asta, îi făgădui prietena ei. Încearcă să nu te lași copleșită de griji. Annie este o fată deșteaptă.

– Dar poate că nu este suficient de deșteaptă, spuse Dana Sue obosită. Știu că genul acesta de lucruri pot apărea din cauza presiunii colegilor și a tuturor modelelor pe care fetele de vârsta lor le văd la televizor și în filme, dar Annie are și o mulțime de probleme personale, din cauză că tatăl ei m-a înșelat.

– Crezi că asta are legătură cu Ronnie? întrebă Maddie sceptică.

– Da, îi spuse Dana Sue. Cred că i-a intrat în cap ideea că nu s-ar fi întâmplat una ca asta dacă aș fi avut 50 de kg. Bineînțeles că nu am mai avut greutatea asta din clasa a șaptea.

– Ai 1,78 m. Ai arăta ridicol, spuse Maddie.

– Probabil, dar ar putea fi amuzant să testez aspectul de silfidă pe bărbații din Serenity, spuse Dana Sue pe un ton nostalgic, apoi adăugă cu realism: Dar nu se va întâmpla niciodată. Oricât m-aș strădui în perioada asta, nu pot să slăbesc mai mult de jumătate de kilogram, dar nici asta pentru prea mult timp. Asta mi-e soarta, să fiu înaltă, dar șleampătă.

– Se pare că Annie nu este singura care ar avea nevoie de o prelegere despre aspectul fizic, spuse Maddie. O voi aduce pe Helen aici dimineată la prima oră. Când vei veni să aduci salatele la cafenea, îți vom scoate din cap prostiile astea. Ești superbă, Dana Sue Sullivan, și să nu uiti asta nici o secundă.

– Hai să ne concentrăm pe Annie deocamdată, răspunse Dana Sue, ignorând propriile probleme legate de mâncare, precum și încercarea sinceră a lui Maddie de a-i ridica moralul. Ea este cea care ar putea avea cu adevărat probleme, nu eu.

– Atunci eu și Helen te vom ajuta să te ocupi de asta, o asigură Maddie. Suavele Magnolii s-au lăsat vreodată baltă una pe cealaltă?

– Niciodată, recunosc Dana Sue, apoi ezită când rememorează o amintire îndepărtată care o făcu să zâmbească, ștergându-i pentru moment din minte grijiile legate de Annie. Stai, îmi retrag cuvintele. A fost atunci când voi două m-ați lăsat baltă și a trebuit să mă descurc de una singură cu un polițist după ce i-am făcut o farsă profesorului nostru de sport.

– Acea farsă a fost ideea ta și nu am vrut să te lăsăm singură, o corectă Maddie. Am crezut că poți alerga mai repede. Ne-am întors după tine, nu-i așa?

– Sigur, imediat după ce polițistul i-a sunat pe ai mei și m-a amenințat că mă va aresta dacă mă mai prinde o dată făcând o astfel de prostie. Eram atât de speriată încât am vomitat până când v-ați întors.

LIBRIS | We know books

– Da, bine, nu e cazul să ne mai aducem aminte de vremuri de mult apuse, spuse Maddie prompt. Vom fi acolo să te ajutăm cu Annie, indiferent ce are nevoie. Și pe tine la fel.

– Mulțumesc. Vorbim mai târziu, atunci.

Când Dana Sue puse telefonul portabil la loc în suport, simți pentru prima dată un sentiment vag de ușurare. Se confruntase cu multe situații tulburi și reușise să le depășească avându-le pe Maddie și Helen alături. Ele o ajutaseră să treacă peste divorț și o încurajaseră să-și deschidă restaurantul atunci când ea însăși nu era convinsă că va reuși. Cu siguranță că această criză – dacă era vorba despre o criză – ar putea fi depășită la fel de ușor dacă și-ar fi pus toate trei mintea la contribuție.

Annie ura ora de sport. Era cea mai mare împiedicată. Mai rău, doamna Franklin – care cântărea cam 45 de kilograme udă și avea un entuziasm nemărginit pentru tot ce ținea de sport – o privea mereu încruntată, de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu ea. De obicei, Annie se încrunta imediat la ea, dar astăzi se pare că nu avea suficientă energie s-o facă.

– Annie, aș vrea să vorbim după oră, spuse doamna Franklin, după ce îi torturase pe toți cerându-le să alerge un tur de pistă. De două ori.

– Hopa, spuse Sarah, aruncându-i lui Annie o privire compătimitoare. Ce crezi că vrea de la tine?

– Mă îndoiesc că mă va ruga să intru în echipa de atletism, glumi Annie, încercând încă să-și tragă sufletul.

Nu fusese niciodată sportivă, dar în ultima vreme chiar și cea mai mică activitate o lăsa fără suflu, spre deosebire de Sarah, care arăta ca și cum alergarea nu fusese decât o plimbare pe holul liceului. Sarah, care era cea mai bună prietenă a lui Annie din clasa a cincea și îi știa cele mai multe dintre secrete, chiar și pe cele mai adânci și întunecate, o privea îngrijorată.

– Doar nu crezi că o să spună ceva despre faptul că nu ești în formă, nu-i așa? Adulții se panichează dacă au impresia că nu suntem pregătiți să concurăm la un maraton sau altceva de genul ăsta. Adică, cine și-ar dori așa ceva?

– Eu în nici un caz, fu de acord Annie, ușurată că senzația ciudată de agitație din pieptul ei se mai domolise puțin și că până la urmă reuși să respire cât de cât normal.

– Poate că a aflat că ai leșinat și ai ajuns la spital.

– O, haide, Sarah! Asta a fost anul trecut, se enervă Annie. Toată lumea a uitat.

– Spun doar că, dacă doamna Franklin crede că o să leșini la ora ei, poate te va lăsa să pleci.

LIBRIS | We know

–Vezi să nu, spuse Annie în răspăr. Nimeni nu pleacă de la ora de sport fără o scutire medicală, iar doctorul Marshall nu-mi va da niciodată așa ceva. Nu că i-aș cere. Dacă aș face-o, mama se va trezi că are o vacă în casă. Încă reacționează ciudat că nu mănânc așa cum crede ea că ar trebui. Își dădu ochii peste cap. De parcă felul în care mănâncă ea este foarte sănătos. S-a îngurășat atât de mult de când a plecat tata, că nici un bărbat nu va mai întoarce vreodată capul după ea. Nu voi permite niciodată să mi se întâmple asta.

–Câte kilograme ai acum? întrebă Sarah.

Annie ridică din umeri.

–Nu știu sigur.

Prietena ei o privi neîncrezătoare.

–O, ba da, știi, Annie Sullivan. Știu foarte bine că te cântărești de cel puțin trei sau patru ori pe zi.

Annie se încruntă. Bine, poate că era puțin obsedată să se asigure că nu s-a îngurășat nici măcar un gram, dar nu putea avea încredere doar în ceea ce-i indica cântarul de acasă. Așa că se mai cântărea și pe cel din vestiar. Și uneori o mai făcea încă o dată, dacă se oprea la Salonul din Colț să o vadă pe Maddie. Chiar dacă își cunoștea greutatea până la ultimul gram, asta nu însemna că dorea să-i împărtășească informația și celei mai bune prietene. În plus, nu cifra afișată pe ecranul cântarului o interesa, ci felul în care arăta când se privea în oglindă. Părea grasă și asta era tot ce conta. Uneori, când se vedea în toate acele oglinzi de la spa, îi venea să plângă. Nu înțelegea cum putea mama ei să suporte să intre în încăperea aceea.

–Annie? spuse Sarah, cu o expresie îngrijorată. Ai sub 45 de kilograme? Mie mi se pare că ai mai puțin de 40 kilograme.

–Și ce dacă este așa? se apără Annie. Încă trebuie să mai slăbesc câteva kilograme ca să arăt foarte bine.

–Dar ai promis că nu vei mai fi obsedată de greutatea ta, spuse Sarah, cu o urmă de panică în voce. Mi-ai spus că momentul în care ai leșinat când dansai cu Ty a fost cel mai jenant din viața ta și că o să faci în așa fel încât să nu mai ajungi niciodată în situația asta. Le-ai spus tuturor că îți vei menține greutatea la cel puțin 45 de kilograme și chiar și așa mi se pare că ești prea slabă pentru înălțimea ta. Ai promis, insistă Sarah. Cum ai putut să uiți toate astea? Și știi că ai pățit asta pentru că nu mâncai.

–Nu mâncasem în ziua aceea, răspunse Annie încăpățanată. Eu mănânc de obicei.

–Ce ai mâncat astăzi? continuă Sarah.

–Mama mi-a pregătit o omletă uriașă la micul-dejun, spuse ea.

Sarah îi aruncă o privire iscoditoare.